

Z OBSAHU	Víra je definitivní věrnost. Homilie Svatého otce Františka	04
	Mučedníci komunismu: Blahoslavený Vasiľ Hopko	07
	Inferno Dana Browna. Rozhovor se sociologem Massimem Introvignem	08
	Dítě na okraji společnosti. Ekonomové a dítě	10

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého papeže Klementa I. Korintřanům (konec 1. století)

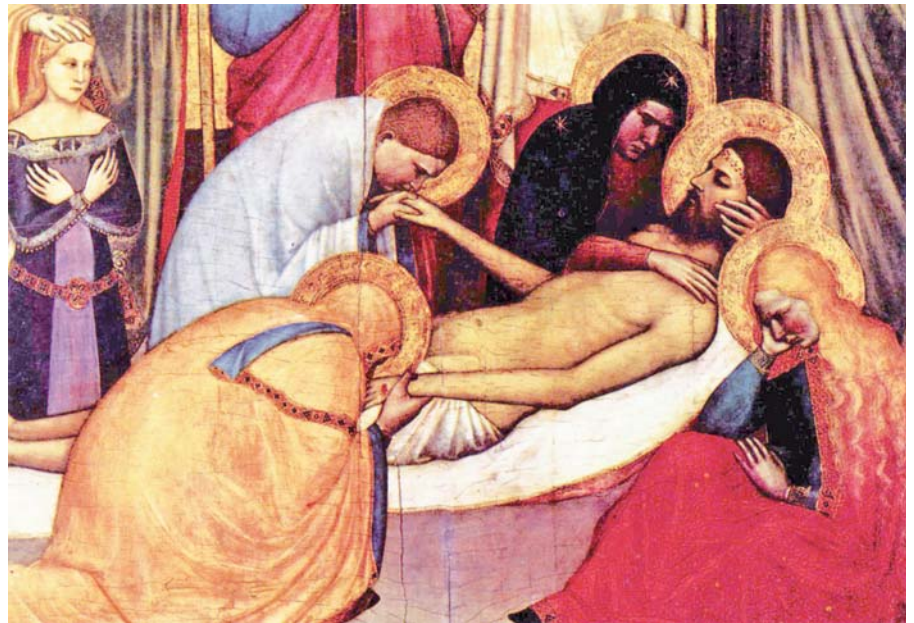
Povšimněme si, milovaní, jak nám Hospodin ustavičně dává najevo, že jednou dojde ke vzkříšení, jehož prvotinou učinil Pána Ježíše Krista, když ho probudil ze smrti. Pohlédme, milovaní, na vzkříšení, jak se děje ve svém čase. Den a noc nám ukazují vzkříšení; uléhá noc a povstává den, den se vzdaluje a noc opět přichází. Vezměme obilí: jak se děje setba? Vyšel rozsévač a rozhodil do země všechna zrna; ta dopadnou na zemi suchá a holá a rozpadnou se; z jejich smrti je pak vzkřísí vznešená péče Hospodinova, z jednoho jich vyrůstá mnoho a přinášejí plod.

Touto nadějí necht' se tedy naše duše pevně spojí s tím, který je věrný v zaslíbeních a spravedlivý v soudech. Ten, který zakázal lež, bude tím méně lhát sám: neboť nic není u Boha nemožnější než to, aby lhal. Ať se tedy v nás znovu rozhoří víra v něho a my ať si uvědomíme, že všechno mu je blízko.

Slovem jeho vznešenosti povstalo všechno a slovem může všechno zase zničit. *Kdo mu může říci: Cos tu udělal? Nebo kdo se může protivit jeho síle?* Učiní vše, kdy chce a jak chce, a nic nepomine z toho, co ustanovil. Vše je před ním zřejmé a nic není skryto jeho vůli. [...]

Kam může někdo z nás utéci před jeho mocnou rukou? A který svět přijme toho, kdo od něho zbehl? Někde v Písmu totiž čteme: *Kam bych mohl před tvým Duchem jít, kam bych mohl prchnout před tvou tvář? Vystoupil bych do nebe – jsi tam; ustlal bych si v podsvětí – i tam jsi.* Kam tedy může někdo odejít či kam může utéci před tím, který objímá celý svět?

Přistupme tedy k němu se svatou duší pozdvihující k němu čisté a neposkvrněné ruce a milujme svého dobrotivého a milosrdného Otce, který si nás vyvolil.

Giottino: Pieta, detail (1365). Foto: Wikimedia Commons

Pravda se nedá umlčet

Mnoho lidí si myslí, že s pádem komunistického režimu padla i cenzura a žijeme v blaženém věku svobody slova. Bohužel, ze své triadvacetileté novinářské praxe mohu dosvědčit, že tomu tak není. Už v roce 1990 se domluvení redaktorů „pražského jara“ uzavřeli před křesťanskou tematikou. Do denního tisku nesměl proniknout ani článek o svobodě návratu ke křesťanským kořenům. Nadto od synovce Ferdinanda Peroutky se stejným jménem. Pokračovalo to bojkotem textů proti toleranci pornografie, ale nejvíc reformní komunisty děsily články o násilných potratech, odhalující jejich myšlenkové pokrytectví. Bývalí soudruzi už tehdy usilovali o umlčení nepohodlného novináře Peroutky, dokonce u pražského soudu.

Jiným svérázným projevem svobody slova byl v roce 1998 zákaz uveřej-

nit v Zemských novinách texty o historickém původu církevního majetku a o problému homosexuality. Zároveň jsem jako jejich autor obdržel výpověď pod záminkou „organizační změny – zrušení pracovní funkce“. V témže roce homosexuální lobby začala s masivní indoktrinací homosexuální ideologie a o osm let později bylo legalizováno registrované partnerství. Ale homosexualům to nestačilo. Začali s pořádáním „pochodů hrdosti“, zprvu v menších městech a od roku 2011 pod názvem Prague Pride i v Praze. Zpětně viděno, šlo o produkt „dlouhého pochodu institucemi“, neboli neomarxistické strategie pomalého převratu uvnitř systému, s cílem rozvrácení křesťanské kultury.

V roce 2011 přešel z bulvární TV Nova do čela České televize exkomunista

Dokončení na str. 2

Foto: <http://grupodeoracaosajose1.wordpress.com>

Papež svěřil lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské

V rámci Roku víry vyvrcholil v neděli 13. října za účasti více než 100 tisíc věřících Den mariánské úcty, který začal už sobotní vigilií. Byl naplánován právě na tento den, na který připadá výročí posledního zjevení Matky Boží ve Fatimě. Z tohoto důvodu byla na Svatopetrském náměstí vystavena mariánská soška, před níž Petrův nástupce v závěru mše svaté svěřil celé lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské. Papež František podal ve své homilii k zamyšlení tři body (1. Bůh nás překvapuje; 2. Bůh nás žádá o věrnost; 3. Bůh je naše síla) a mimo jiné řekl: „Bůh nás žádá, abychom byli věrní každý den ve všedních skutcích, a dodává, že i když my nejsme věrní, on je vždycky věrný a svým milosrdenstvím nám neúnavně nabízí ruku, aby nás pozvedl, povzbudil k pokračování v cestě, k návratu k němu a k vyznání naší slabosti, aby nám daroval svou sílu. A toto je definitivní cesta: stále s Pánem i ve svých slabostech a také ve svých hříších. Nikdy však nevstupovat na cestu provizoria. Ta zabíjí. Víra je definitivní věrnost, jako ta Mariina.“ Celý text homilie najdete v tomto čísle na straně 4.

V závěru dopolední eucharistie pak Svatý otec předstoupil před sošku Panny Marie Fatimské a pronesl zásvětnou modlitbu. Potom v krátkém pozdravu před polední modlitbou Anděl Páně poděkoval věřícím za jejich účast a připomněl beatifikaci 522 mučedníků z dob pronásledování Církve ve 30. letech 20. století ve Španělsku, která probíhala týž den v Tarragoně.

V závěru bohoslužby, ještě než se Svatý otec vydal na obvyklou projíždku mezi stotisícový zástup jejich účastníků po Svatopetrském náměstí i daleko do ulice Via della Conciliazione, udělil po modlitbě Anděl Páně všem apoštolské pozhelnání.

RaVat

Dokončení ze str. 1

Petr Dvořák a hned v následujícím roce se ČT stala mediálním partnerem Prague Pride. Pod novým vedením se začaly objevovat i nové protikřesťanské výpady, např. v televizním Hyde parku o školní sexuální výchově, nebo v diskusním klubu Máte slovo o potratové pilulce. Zcela nedávno byly na webu ČT24 cenzurovány texty kritizující „pochody hrdostí“, a se mnou – coby jejich autorem – byla po šesti letech ukončena pravidelná spolupráce. Šlo o jasné porušení svobody slova a umlčení novináře, ale na otevřený dopis žádající zdůvodnění těchto kroků se generální ředitel neobtěžoval odpovědět. Podobně jednal s moderátorkou Danielou Drtinovou, když ji bez vysvětlení odvolal z pořadu Události, komentáře.

Dokud budou média ovládat komunisté všeho druhu, pluralita názorů nevznikne a lež bude mít v souboji s pravdou navrch. Nakonec se ovšem pravda prosadí, protože je založena na shodě s fakty, zdravém rozumu a přirozeném právu, kdežto lež na zvůli, nenávisti a manipulaci.

*Ferdinand Peroutka
novinář, publicista*

V Bruselu se bude hlasovat o sexuálním a reprodukčním zdraví a právech

V reakci na Evropskou občanskou iniciativu *Jeden z nás* sepsala socialistická europoslankyně Edite Estrela návrh zprávy o sexuálním a reprodukčním zdraví a právech. Zprávu předložila Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví, který ji 18. září odsouhlasil a postoupil říjnovému plenárnímu zasedání Evropského parlamentu. Hlasování proběhne v Bruselu 22. října.

Pokud bude zpráva schválena, stane se vhodnou záminkou, aby „Evropský parlament vystoupil na obhajobu sexuálních a reprodukčních práv jakožto lidských práv“. Zpráva požaduje mj. financování potratů v zemích třetího světa z 0,7 % HDP, povinnou sexuální výchovu dětí i dospívajících ve škole i mimo školu bez omezení věku, přístup dospívající mládeže k diskrétním službám a její právo na soukromí a zákaz výhrady svědomí. Ve vysvětlujícím prohlášení se doslova píše: „Respektování sexuálního a reprodukčního zdraví a práv je v současné politické a hospodářské situaci ohroženo. ... V celé Evropě se navíc začaly objevovat velmi konzervativní postoje k otázce sexuálního a reprodukčního zdraví a práv. ... lze [se] setkat s jasnými doklady toho, že opozice proti možnosti volby je stále silnější a její názory jsou stále více slyšet.“

HPŽ ČR, RC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Prohlášení ČBK, ERC a FŽO: Majetek využijeme ke službě všem

Česká biskupská konference, Ekumenická rada církví a Federace židovských obcí vydaly společně prohlášení *Majetek využijeme ke službě celé společnosti*. Vyjadřují v něm odhodlání sloužit i nadále všem bez rozdílu a připravenost využít majetek navrácený v rámci majetkového narovnání ke službě celé společnosti.

V prohlášení se mj. jiné píše: „Kromě hlásání náboženských a etických principů je naším posláním podávat pomocnou ruku těm, kdo to potřebují. Svědectvím toho, že toto své poslání bereme vážně, je např. Charita a Diakonie, které představují dvě největší neziskové organizace v sociální i zdravotnické oblasti v ČR a ročně pomohou desítkám tisíc občanů v obtížné situaci. Naše domovy sociální péče se starají všestranně o seniory. Pomoc prostřednictvím hospicové služby klade důraz na důstojný odchod člověka. Školy zřízené našimi církvemi a náboženskými společnostmi se řadí k těm nejkvalitnějším v zemi. Organizace zaměřené na volný čas mládeže vychovávají k zodpovědnému přístupu k životu. Naše chrámy, kostely, kláštery či synagogy a další církevní a náboženské památky jsou nejen součástí české národní identity a kultury, ale jako cíl putování mnohých návštěvníků z celého světa představují pro státní rozpočet zásadní přínos. Jejich rekonstrukce a údržba nás však na druhou stranu stojí nemalé finanční prostředky. Farnosti, sbory a další náboženské organizace jsou pak centry rozmanitých aktivit, které přispívají k rozvoji občanské společnosti.“

Česká biskupská konference, církve sdružené v Ekumenické radě církví a Federace židovských obcí prohlašují, že jsou odhodlány plnit svá poslání ku prospěchu celé společnosti. Stejně jako mnohokrát v minulosti, jsou připraveny nabízet účinnou pomoc i v krizových situacích. Naše víra i naše duchovní tradice nás zavazují k tomu, abychom takto jednali vždy a aby z našich úspěchů měli prospěch všichni.“

TS ČBK

Džihádisté pálí sochy a kříže v syrských kostelech

Džihádističtí bojovníci spojení s al-Káidou podpálili sochy a kříže v kostelech v severní Sýrii a zničili kříž na kostelní věži s hodinami, uvedl jeden z pozorovatelů. Bojovníci Islámského státu v Iráku a Levantě (ISIL) vnikli do řeckokatolického kostela Zvěstování Panny Marie v severním městě Raqa a podpálili uvnitř náboženské předměty, uvedla Syria Observatory for Human Rights. Totéž udělali v arménském katolickém kostele mučedníků, kde také zničili kříž na kostelní věži s hodinami a nahradili jej vlajkou ISIL, oznámila Observatory.

Většina města Raqa, které se nachází na břehu řeky Euprat a je hlavním městem stejnojmenné provincie, připadla v březnu protirežimním povstalcům. V těch částech města, které ISIL ovládá, vnucuje obyvatelstvu přísnou verzi šarií.

V Sýrii, v níž převažují sunnitští muslimové a která je zničená dva roky trvajícím občanskou válkou, dochází k útokům nejen na křesťanské chrámy, ale také na mešity šiitských muslimů. Džihádisté navíc unášejí křesťanské duchovní a některé z nich brutálně zavraždili.

Ředitelka organizace Human Rights Watch pro Blízký východ Sarah Leah Whitsonová řekla: „Ničení bohoslužebných míst dále zvyšuje obavy ze sektářů a zhoršuje tragédii této země. Sýrie ztratí svou bohatou kulturní a náboženskou rozmanitost, pokud ozbrojené skupiny nebudou respektovat bohoslužebná místa.“

Přestože se někteří opoziční vůdci zavázali chránit všechny Syřany, v praxi se opozice nedokázala náležitě vypořádat s neoprávněnými útoky na bohoslužebná místa náboženských menšin.

Fox News

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Milí čtenáři. Máme před volbami a tak jako zodpovědní občané řešíme otázku, komu dát svůj hlas. Zároveň jsme věřící v Krista a občany Božího království, které začíná již zde na zemi. Víme, že toto duchovní občanství je nesrovnatelně hodnotnější a důležitější než občanství pozemské. „*Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno (ostatní potřebné) vám bude přidáno.*“ (Mt 6,33)

Stojíme nohama pevně na zemi, ale hlavu máme z Boží milosti „v oblacích“ – tj. obrácenou k Pánu, našemu Spasiteli a věčnému Králi. Ve strhující Velekněžské modlitbě za nás Ježíš prosí svého Otce: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachránil od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.*“ (Jan 17,15–18)

Tak obojí je pravda: Že nejsme ze světa, neboť jsme byli přijati za Boží děti a byl nám darován božský život – a to je pevný a trvalý základ, naše primární občanství. A že jsme ve světě, dokonce jsme posláni do světa, abychom v jednotě s Kristem rozšiřovali jeho království a zároveň se přičiňovali o spravedlivé uspořádání věcí časných.

Měsíc říjen nám v rovině Božího království umožňuje konat více, než jen hodit té, jak se říká, nejméně špatné straně hlas do urny. Můžeme přijmout duchovní rady dvou svatých Terezií, učitelek Církve, a s pokorou a důvěrou opětovat Boží milosrdnou lásku ve vnitřní modlitbě. Můžeme se ve spojení s Matkou Boží modlit růženec a touto duchovní zbraní rozptylovat temnoty a roztínat okovy sociálních a strukturálních hříchů. Můžeme v návaznosti na misijní neděli vyjít k druhým, svědčit jim o Kristu – Vítězi a vnášet do společnosti evangelium o nedotknutelném životě pozemském a blaženém životě věčném.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

Sedes sapientiae (12. stol.). Foto: <http://te-igitur.blogspot.cz>

MARIA – „TRŮN MOUDROSTI“

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů
Josepha Ratzingera

V Loretánské litanii nazýváme Marii „trůnem moudrosti“. Takové znázornění, které ukazuje Marii nejen sedící na trůnu, nýbrž ji samu jako trůn Slova, pochází z vědomí, že Bůh v tomto světě nepotřebuje žádný hmotný trůn. Vždyť svět mu patří a věci, které udělal člověk, ho nemohou obsáhnout.

Pravý trůn, který Bůh hledá a potřebuje, aby v tomto světě mohl ustavit své království, království svobody a lásky, skutečný, jediný trůn, jenž může Boha pojmout a který Bůh potřebuje, je člo-

věk, který se Bohu dává k dispozici. A tak se Maria stala v prostotě svého srdce skrze své Ano trůnem Boha, jeho vstupní branou do světa. Svatý Augustin o ní formuloval úchvatná slova: „Dříve než přijala Pána podle těla, zrodila ho již svým srdcem.“ Mohla se totiž stát jeho matkou podle těla, protože pro něho udělala ze svého života dveře, protože dala k dispozici své tělo požadavku Božího Slova.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

VÍRA JE DEFINITIVNÍ VĚRNOST

Homilie Svatého otce Františka při eucharistii v Den mariánské úcty

Stojíme před Pánovým divem: Marií. S pohledem upřeným na tuto pokornou služebnici se můžeme spolu se Svatým otcem zamyslet nad vynalézavostí a věrností Boha, jenž je naší jedinou silou.

V žalmu jsme recitovali: „Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci“ (Žl 97,1). Dnes stojíme před Pánovým divem: Marií! Pokorným a slabým stvořením jako my, vyvoleným, aby se stalo Matkou Boží, Matkou svého Stvořitele.

S pohledem upřeným na Marii ve světlem čtení, která jsme slyšeli, chtěl bych se spolu s vámi zamyslet nad třemi skutečnostmi: 1. Bůh nás překvapuje, 2. Bůh nás žádá o věrnost, 3. Bůh je naše síla.

Bůh nás překvapuje

Příběh Námána, velitele vojsk krále Arama, je jedinečný. V touze po uzdravení z malomocnosti se Námán obrací na proroka Elizea, který nevykoná žádný magický rituál, ani po něm nechce žádné mimořádné věci, nýbrž pouze

důvěru v Boha a aby se ponořil do vod řeky, nikoli však do velkých řek Damašku, ale do malé řeky Jordán. Tato žádost Námána udiví, zaskočí. Jaký to může být Bůh, který žádá něco tak jednoduchého? Chce se vrátit nazpět, ale potom ten krok učiní, ponoří se do Jordánu a vzápětí je uzdraven (srov. 2 Král 5,1–14). Ano, Bůh nás překvapuje. Právě v chudobě, slabosti a pokoře se projevuje a dává jeho láska, která nás zachraňuje, uzdravuje a posiluje. Žádá jen, abychom následovali jeho slovo a světili se mu.

Taková je zkušenost Panny Marie. Neskrývá svůj údiv nad Andělským zvěstováním. Údiv nad tím, že Bůh, aby se stal člověkem, zvolil právě ji, prostou dívku z Nazaretu, která nežije v paláci mocných a bohatých, ani nevykonala mimořádné činy, ale je otevřena Bohu, do-

vede se mu svěřit, třebaže nechápe všechno: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). To byla její odpověď. Bůh nás vždy překvapuje, boří naše schémata, maří naše plány a říká nám: důvěřuj mi, neměj strach, nech se překvapit, vyjdi ze sebe a následuj mne!

Ptejme se dnes všichni, zda máme strach z toho, co by po nás Bůh mohl žádat anebo po nás žádá. Nechávám se překvapit Bohem, jak to učinila Maria, anebo se uzavírám do svých jistot, do svých materiálních, intelektuálních či ideologických jistot, do svých plánů? Opravdu nechávám vstoupit Boha do svého života? Jak mu odpovím?

Bůh nás žádá o věrnost

V pasáži ze svatého Pavla, kterou jsme slyšeli, se apoštol obrací k učedníkmu

Timotejovi a říká mu, aby pamatoval na Ježíše Krista a že vytrváme-li s ním, budeme s ním také kralovat. A to je druhý bod: stále pamatovat na Krista. Pamatování na Krista je trvání ve víře, Bůh nás překvapí svojí láskou, ale žádá nás, abychom jej věrně následovali. My se můžeme stát „nevěrnými“, ale on nikoli. On je „Věrný“ a žádá od nás tutéž věrnost. Pomysleme jen, kolikrát jsme se pro něco nadchli, pro nějakou iniciativu či poslání, ale pak jsme to při prvních problémech vzdali. A dochází k tomu, bohužel, i v zásadních rozhodnutích, jakým je manželství. Je obtížné být stálí, věrní přijatým rozhodnutím a závazkům. Často je snadné přitakat, ale každodenně opakovat toto přitakání se nedaří. Nedaří se být věrnými.

Maria přisvědčila Bohu a toto její přitakání otřáslu jejím prostým životem v Nazaretu. Nebylo však jediné, ba dokonce bylo pouze prvním z mnoha přitakání, která svým srdcem učinila ve chvílích radosti, ale i bolesti, a tato přitakání vyvrcholila pod křížem. Dnes je zde mnoho matek. Pomyslete na to, kam až sahá Mariina věrnost Bohu: nahlíží svého jediného Syna na kříži. Věrná žena, stojící na nohou, zdrcená v nitru, ale věrná a silná.

A já se ptám: jsem křesťanem „přerušovaně“ anebo vždycky? Kultura toho, co je provizorní a relativní, vstupuje také do života víry. Bůh nás žádá, abychom byli věrní každý den ve všedních skutcích, a dodává, že i když my nejsme věrní, on je vždycky věrný a svým milosrdenstvím nám neúnavně nabízí ruku, aby nás pozvedl, povzbudil k pokračování v cestě, k návratu k němu a k vyznání naší slabosti, aby nám daroval svou sílu. A toto je definitivní cesta: stále s Pánem i ve svých slabostech a také ve svých hříších. Nikdy však nevstupovat na cestu provizoria. Ta zabíjí. Víra je definitivní věrnost, jako ta Mariina.

Bůh je naše síla

A poslední bod: Bůh je naše síla. Myslíme na deset malomocných z evangelia uzdravených Ježíšem. Potkají jej, zůstanou stát opodál a volají: „Ježíši, Mistře smiluj se nad námi“ (Lk 17,13). Jsou nemocní, touží být milováni a mít sílu

a hledají někoho, kdo by je uzdravil. A Ježíš jim odpoví a všechny z jejich nemoci vysvobodí. Je však zarážející, že jenom jeden z nich se vrátí, aby velebil Boha a nahlas poděkoval. Ježíš sám to konstatuje. Deset jich volalo, aby byli uzdraveni, a jenom jeden se vrátil, aby hlasitě děkoval Bohu a uznal, že on je naší silou. Umět děkovat, velebit Pána za to, co pro nás koná.

Podívejme se na Marii: první čin, který vykoná po Zvěstování, je skutek lásky vůči starší příbuzné Alžbětě a první slova, která pronáší, jsou: „Velebí má duše Pána“. Je to chvalozpěv a díkůvzdání Bohu nejenom za to, co učinil v ní, ale

Nechávám se překvapit Bohem, jak to učinila Maria, nebo se uzavírám do svých jistot? Opravdu nechávám vstoupit Boha do svého života?

za vše, co učinil v dějinách spásy. Všechno je jeho darem. Kdybychom mohli pochopit, že všechno je darem Božím, jak šťastné by bylo naše srdce. Všechno je jeho darem. On je naší silou! Říci děkuji je tak snadné, a přece tak obtížné! Kolikrát jen si v rodinách říkáme „díky“? To je klíčové slovo vzájemného soužití. „S dovolením“, „promiň“, „děkuji“ – říká-li se tato tři slova v rodině, pak rodina prospívá. Kolikrát děkujeme tomu, kdo nám pomáhá, je nám nablízku a provází nás v životě? Často bereme všechno za samozřejmost! A děje se tak i ve vztahu k Bohu. Je snadné jít Pána o něco prosit, ale jít mu poděkovat, to mne nenapadne...

Pokračujme ve slavení eucharistie prosbou o Mariinu přímluvu, aby nám pomáhala nechat se bez odporu překvapovat Bohem, být každodenně věrní, velebit jej a děkovat mu, protože je naší jedinou silou. Amen.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

Duccio di Buoninsegna: Zvěstování (1308–131). Foto: Wikimedia Commons

FRANTIŠKOVO FATIMSKÉ ÚTOČIŠTĚ

Návštěva Panny Marie Fatimské ve Vatikánu

Foto: <http://padrepaulorcardo.org>

Dávno nebyl papež František tak zadumaný, neřku-li zkroušený, jako 12. října, když na náměstí sv. Petra zavítala Panna Maria Fatimská. Naposled jsem jej viděl v takovém rozpoložení na Lampeduse, italském ostrově, který je cílem afrických a asijských emigrantů, prchajících přes Středozemní moře do Evropy. Snad jej i tentokrát trápila představa uprchlíků, kteří zahynuli na cestě. O den dříve se totiž potopila další loď. 130 uprchlíků se podařilo zachránit, přes 50 jich utonulo, včetně mnoha dětí. Jakoby málo rakví čekalo na pohřeb od předchozí katastrofy, k níž došlo 3. října, když u břehů Lampedusy zmizela malá loď s pěti sty migranty. Zachránila se sotva třetina. Těla ostatních moře stále ještě vynáší na břehy. Italská vláda ukázala některé předměty, které nešťastníci měli při sobě. Dokumenty, fotografie nejbližších, svatý obrázek. Některé z obětí utíkaly před bídou, křesťané před pronásledováním, z Eritreje, ze Somálska.

Na ně myslel papež František, když socha Panny Marie Fatimské přilétala

z Portugalska do Říma. Právě jim věnoval svůj pravidelný záznam na twitteru: „Pane, smiluj se nad námi. Tak často nás oslepuje náš pohodlný život, že nedokážeme dohlédnout k těm, kdo umírají vedle nás. Lampedusa.“

To byl bezprostřední kontext návštěvy Panny Marie Fatimské ve Vatikánu. Kontext, od něhož lze těžko abstrahovat. I tak můžeme vysvětlit tíži čitelnou ve Františkově tváři. Nesmíme však zapomínat, že pro každého papeže bylo setkání s Pannou Marií Fatimskou bolestnou událostí. Každý z nich přece zná obsah třetího fatimského tajemství, předpovědajícího pronásledování a útok na Kristova náměstka. Neúprosně se musela hlásit ke slovu otázka: „Jsem to snad já, Pane?“ Když v roce 2000 Jan Pavel II. vsadil do Mariiny korunky kulku, která prošla jeho tělem, mohlo se zdát, že fatimská vize je už naplněna a patří minulosti. Tak tehdy soudil i kardinál Joseph Ratzinger. Když se o několik let později stal papežem a sám putoval do Fatimy, uvažoval už jinak. Přiznal, že vize fatimského proroc-

tví se ještě nevyčerpaly. V té chvíli byl on sám jako papež pod zvlášť ostrou palbou médií, kruhů Církvi nepřátelských i některých proudů uvnitř Církve. Když dnes nový papež stane před Pannou Marií Fatimskou, může si být jist: ano, jsem to já, Pane. Každý z posledních papežů byl napadán. I Františkova mediální obliba má své hranice. Jakmile se pustí do reformy Církve a obracení světa, setká se s odporem, narazí na svět, který jej toleruje, jen pokud se hlasitě bije do prsou a hříšníkům ukazuje jen tvář milosrdenství.

Nepřekvapuje tedy, že u příležitosti Mariánských dnů v Roce víry se chtěl František setkat s Pannou Marií Fatimskou. Ne s jednou z kopií této sošky, nýbrž s originálem, do něhož Jan Pavel II. vložil památku svého utrpení. Právě v neděli 13. října, v den výročí „slunečního zázraku“, který zakončil fatimská zjevení, zasvětil papež František svět Panně Marii a sám našel bezpečné útočiště pro další dny pontifikátu.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

Blahoslavená Panno Maria Fatimská, nauč nás své přednostní lásce vůči maličkým a chudým, vyloučeným a trpícím, vůči hříšníkům a zbloudilým srdcím: všechny shromáždí pod svoji ochranu a všechny přived' ke svému milovanému Synu Ježíši, našemu Pánu.

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Vasiľ Hopko

Řeckokatolická církev byla v Československu po roce 1948 podrobena velkému pronásledování. Dalším z jejích blahoslavených mučedníků je pomocný biskup prešovské eparchie Vasiľ Hopko.

Vasiľ Hopko se narodil 21. dubna 1904 v obci Hrabské v okrese Bardejov na východním Slovensku. Jeho otec Vasiľ Hopko i matka Anna, rozená Petrenková, byli Rusíni. Měli celkem pět dětí, z nichž však tři zemřely brzy po narození. Když malý Vasiľ neměl ještě ani dva roky, zemřel jeho otec tragicky po zásluhu bleskem. V zoufalé situaci se matka rozhodla svěřit děti prarodičům a odjela za prací do Ameriky. Od roku 1910 Vasiľ navštěvoval církevní školu v Bardejově. V té době si ho vzal k sobě strýc Demeter Petrko, který byl řeckokatolickým knězem a neměl děti. Strýc pak poslal Vasiľa studovat na gymnáziu v Prešově. Právě strýc – horlivý kněz a dobrý kazatel – se stal pro mladého Vasiľa vzorem a silně jej ovlivnil při jeho rozhodování o budoucím povolání. Mladý Vasiľ se rozhodl pro teologická studia v Prešově, kam nastoupil v roce 1924. Krátce před kněžským svěcením se chystal ještě navštívit matku v Americe, vážně však onemocněl a musel se podrobit operaci páteře. Kněžské svěcení přijal 3. února 1929 v Prešově z rukou biskupa Gojdiče.

Farářem, spirituálem, biskupem

Když byla založena řeckokatolická farnost v Praze při římskokatolickém kostele sv. Mikuláše, biskup Gojdič jej jmenoval jejím prvním farářem. P. Hopko organizoval tuto farnost od základů, povzbuzoval ke svornosti věřící ze Slovenska, Podkarpatské Rusi i Ukrajiny, kteří do farnosti přicházeli s emigračními vlnami. V roce 1930 jej v jeho šestadvaceti letech přijela navštívit z USA matka, zůstala u něj šest let a vedla mu domácnost. P. Hopko se aktivně věnoval mládeži, přistěhovalcům i dělníkům a nezaměstnaným. Navštívil také naše krajany ve Francii, na Volyni na Ukrajině či v Banátu v Rumunsku,

kde vedl duchovní obnovy. V roce 1931 obdržel k užívání od pražského arcibiskupa F. Kordače kostel sv. Klementa, který přizpůsobil pro východní obřad. Zde byla také zřízena samostatná řeckokatolická farnost, do níž patřili řeckokatolíci

Blahoslavený ThDr. Vasiľ Hopko. Foto: <http://reckokat.cz>

Věděl, že nelze oddělovat Krista od jeho Církve a sám nikdy neodděloval věrnost Kristu od věrnosti Církvi.

žijící v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. V roce 1936 obdržel za svou horlivou službu od papeže Pia XI. titul monsignore. 15. září 1936 se stal spirituálem kněžského semináře v Prešově a vykonával tuto činnost až do roku 1942. Mezitím pokračoval v doktorských studiích teologie a v dubnu 1940 se stal doktorem teologie. Od 1. září 1942 byl biskupským tajemníkem, následně pak profesorem pastorální

a morální teologie na Bohoslovecké fakultě v Prešově. Po druhé světové válce byl pověřen organizováním náboženského tisku a vydavatelství, sám se také aktivně věnoval psaní textů v teologické a historické oblasti a vydal několik knih. 11. května 1947 byl vysvěcen na světícího biskupa v Prešově biskupem Gojdičem a stal se prvním pomocným biskupem řeckokatolíků v Prešově. Jako biskup navštěvoval řeckokatolické farnosti a komunity po celé republice a povzbuzoval věřící.

To, co jsem prožil, nepřejí nikomu na světě

Po roce 1948 se komunistická moc v Československu rozhodla řeckokatolickou církev zlikvidovat. 28. dubna 1950 byl svolán Prešovský sobor, který znamenal zrušení jednoty řeckokatolické církve s římskokatolickou církví a papežem a věřící měli přestoupit do pravoslavné církve moskevského patriarchátu. Řeckokatolíci biskupové a duchovní byli vystaveni tvrdému pronásledování. Poté, co omítl přestup k pravoslaví, se biskup Hopko ocitl nejprve v domácím vězení. V květnu 1950 byl internován s dalšími kněžími v klášteře v Báci u Šamorína a pak ve františkánském klášteře v Hlohovci. Zde byl 18. října 1950 zatčen a převezen do vyšetřovací vazby v Praze-Ruzyni. Měl být vyšetřovatelem zpracován, aby souhlasil s přestupem k pravoslaví. Byl vystaven tvrdému fyzickému i psychickému týrání – kopání, bití, odpírání spánku, jídla a pití, čtyři měsíce byl izolován na samotce. Když vyšetřovatelé viděli, že jej nezlomí, rozhodli se jej obvinít z protistátní činnosti a odsoudit. Byl obviněn z podpory Banderovců, organizování špionáže proti SSSR, protikomunistické činnosti, spolupráce s „reakčními“ biskupy a podpory Vati-

kánu. Původně měl být souzen v procesu s biskupem Gojdičem a dalšími slovenskými biskupy v lednu 1951. Následkem brutálních metod se však biskup Hopko fyzicky i psychicky zhroutil a byl umístěn na psychiatrické léčebně. Do konce svého života pak následkem mučení trpěl psychickými problémy. O těchto chvílích svého života později řekl: „To, co jsem prožil, nepřeji nikomu na světě.“

13 let, 6 měsíců a 24 dní ve vězení

Po více než roce velmi krutého vyšetřování byl 24. října 1951 u Státního soudu v Bratislavě odsouzen za zločiny velezrady a špionáže k 15 letům odnětí svobody. Při soudním přelíčení v sobě našel tolik síly, že označil svoje výpovědi za vynucené násilím. V komunistickém táboře pro řeckokatolické duchovní zemřel také strýc biskupa Hopka, jeho matce zabavily komunistické úřady dům, takže se ocitla bez domova, a biskupu Hopkovi nedovolili ani zúčastnit se v roce 1952 jejího pohřbu. Biskup Hopko byl postupně vězněn v komunistických věznicích v Bratislavě, Ilavě, Leopoldově, Praze, Mírově a ve Valdicích, v některých z nich opakovaně. Ve vězení se věnoval pastoraci

vězňů – tajně křtil, zpovídal, celebroid, ale uměl se rozdělit i o skromnou dávku jídla. Rovněž učil spoluvězně angličtinu a němčinu. Nedostatečnou lékařskou péčí, nuznou stravu, chlad, hrubost bachařů a další obtíže vězeňského pobytu snášel dle svědectví vězňů s příkladnou pokorou. S vážně podlomeným zdravím byl 12. května 1964 z Valdic propuštěn „ze zdravotních důvodů a za dobré chování“ podmíněčně na 3 roky. Krutá vazba a následný dlouhý pobyt v kriminálech trvale podlomily jeho zdraví. Biskup Hopko trpěl depresemi, nemohl v noci spát a trpěl dalšími chorobami.

Mezi svými

Po propuštění z vězení žil krátce v rodině řeckokatolického kněze J. Bujňáka v Košicích, kde se mu pokusili pomoci věřící lékaři. Brzy však byl odvezen do Charitního domova v bývalém klášteře v Oseku u Duchcova v severních Čechách, kde byl internován a pod dozorem StB. Zde byly soustředěny také řeholní sestry a biskup L. Hlad. Během roku 1968 se mohl vrátit na Slovensko, kde se věnoval obnově řeckokatolické církve v Československu. V tomto roce se mohl také zúčastnit audience u papeže Pavla VI. v Římě.

Od dubna 1969 mohl po obdržení státního souhlasu vykonávat funkci světitelého biskupa prešovské eparchie, ale plně rehabilitován nebyl a nemohl se ani vrátit do svého biskupského sídla, které zůstalo v rukou pravoslavných. Přes limity svého zdraví denně sloužil mši svatou v katedrálním chrámu v Prešově, světil bohoslovce, zpovídal. 23. července 1976 zemřel na infarkt v Prešově a byl pochován v kryptě katedrálního chrámu sv. Jana Křtitele. V roce 1996 byl zahájen diecézní proces jeho blahověčení v Prešově, který byl završen v neděli 14. září 2003, kdy papež Jan Pavel II. v Bratislavě-Petržalce vyhlásil biskupa Vasiľa Hopka za blahoslaveného.

V obtížných chvílích se modlil střelné modlitby: „Drahý Spasiteli, miluji tě a dej, abych tě stále víc a víc miloval.“ nebo „Božské srdce Ježíšovo, Tobě důvěřuji, Tobě se odevzdávám.“

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 22/2013

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

INFERNO DANA BROWNA: DALŠÍ ÚTOK NA KATOLICKOU CÍRKEV

Rozhovor se sociologem Massimem Introvignem

Reklamní kampaň na Brownovu poslední knihu už je v běhu. *Inferno* šplhá po žebříčcích bestsellerů a přináší další peníze svému autorovi i vydavateli. Dan Brown je v první řadě výdělečný podnik. Je to ale také ostouzeč útočící na katolickou víru a Církev: I jeho poslední román je míněn jako útok na Vatikán. Tentokrát zašel tak daleko, že zneužil největšího italského básníka a zbožného katolíka, Danta Alighieriho a udělal z něho heretika.

Protože jsem chtěl hovořit o *Infernu* a osvětlit jeho zednářskou, antikatelickou

ideologii, požádal jsem o rozhovor profesora Massima Introvigneho, zakladatele Centra pro studium nových náboženství (CESNUR), který v roce 2011 reprezentoval Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OCSE) v boji proti rasismu, xenofobii a diskriminaci. Dnes je předsedou Observatoře pro náboženskou svobodu ustavené italským ministerstvem zahraničních věcí. Je profesorem sociologie, specializuje se na náboženská hnutí a učí na Papežské salesiánské univerzitě v Turíně.

Poslední Brownova kniha „Inferno“ je vyprodaná. Její autor je stále stejný: cokoli napíše, je proti katolické církvi...

To je pravda. Brownovo nepřátelství vůči Vatikánu, tedy Církvi, se jako červená nit vine všemi jeho romány. V prvním románu o Robertu Langdonovi, *Andělé a démoni*, tvrdí, že Církev po staletí bojovala proti vědě. V tom nejznámějším, *Šifra mistra Leonarda*, se pokouší otřást samotným základem křesťanství: tvrdí, že Ježíš byl ženatý s Marií Magdalénou, že se nepokládal za Boha ani se nesnažil založit Církev.

V knize „Ztracený symbol“ se Brown zastává zednářství.

V této knize autor prezentuje zednářství, staletého rivala Církve, jako mnohem přátelštější, osvícenější a progresivnější organizaci. Není náhodou, že Brown představil svou poslední knihu ve Freemasons Hall, londýnské centrále světového zednářstva, a vyjádřil této organizaci svůj obdiv a oddanost.

Takže, co vypráví Brown ve svém posledním románu, dramaticky nazvaném „Inferno“?

Máme-li pochopit protikřesťanskou ideologii, na níž kniha stojí, musíme si říci něco o její zápletce. Především musíme upozornit, že jejím protagonistou je harvardský profesor symbologie, Robert Langdon, který hraje hlavní roli i ve třech předchozích románech a vystupuje jako autorův mluvčí. V nové knize Langdon, který ztratil paměť a je hospitalizován ve Florencii, vede závod s časem, aby zastavil pandemii, kterou spustil švýcarský vědec Bertrand Zobrist, než spáchal sebevraždu. Tento vědec, známý biochemik, je členem extremistického křídla transhumanismu.

Co je to transhumanismus?

Je to skutečné intelektuální hnutí, založené biologem Julianem Huxleym (1887–1975), který obhajoval transformaci lidstva do vyššího druhu pomocí neomezeného využití genetického inženýrství. V Brownově románu je Zobrist přesvědčen, že cílů transhumanismu nelze dosáhnout, protože si vyžádá příliš dlouhou dobu, během níž bude lidstvo smeteno populačním růstem. Jak říká Langdonovi jedna vědecká pracovnice: „Konec našeho druhu se blíží. Nedojde k němu ohněm a sírou, ani apokalypsou nebo nukleární válkou... Globální kolaps bude výsledkem přelidnění. Matematika není pouhý názor.“

To zní jako zpráva Římského klubu či nějaká podobná katastrofická předpověď o údajné demografické hrozbě...

Správně, ale Zobrist se domnívá, že tato předpověď se už uskutečnila a rozhodl se proto pro drastické řešení: na veřejném místě skryl vak rozpustný ve vodě

a obsahující biohazard. Tento vak se má otevřít během několika dnů poté, co se Langdon objeví na scéně, a má uvolnit virus, který se rozšíří po světě a vyčistí planetu od přelidnění. Za pomoci nezbytné krásné dámy, jež se do něj zamiluje, se Langdon vypraví smrtící vak hledat. Rozluští nějaké kryptogramy, jež zanechal sám Zobrist, nadšenec pro Dantovo *Peklo*; tyto kryptogramy vedou k *Božské komedii*, k renesančnímu malíři a historikovi umění Giorgu Vasarimu (1511–1574) a k bystrému, kontroverznímu

Demografická bomba je mýtus vyvrácený mnoha výzkumy, podle nichž je svět dnes konfrontován spíše s problémem odlidnění.

Gustave Doré: Ilustrace k Danteovu *Peklu* (1857)
Foto: Wikimedia Commons

mu benátskému dóžeti Enricu Dandolo (1107–1205), a dopraví ho z Florencie do Benátek a pak z Benátek do Cařihradu. Dan Brown nevysvětluje, proč Zobrist zanechal tyto klíče a chtěl-li, aby byl vak nalezen.

A najdou nakonec ten vak?

Brownova kniha líčí dechberoucí závod, v němž Robert Langdon, agenti Světové zdravotnické organizace vedení dr. Elizabeth Sinskeyovou, členové poradní skupiny Konsorcium a transhumanisté, Zobristovi učedníci, kteří mají zajistit, aby byl plán jejich mistra po jeho sebevraždě proveden, pátrají po vaku. Langdon nakonec selže, protože vak objeví až v okamžiku, kdy už je otevřený a od této chvíle už virus nakazil všechny lidi. Není

to však smrtící virus, ale virus způsobující neplodnost. V některých případech však na něj tělo reaguje, i když třetina světové populace je už nakažena nediaagnostikovanou neplodností, jež se předává do budoucnosti.

Jaké nese román poselství?

Langdon a dr. Sinskey si uvědomí, že Zobrist sice užil problematickou metodu, ale jeho cíle byly správné, takže je nejlepší nechat věci tak, jak jsou, a ne snažit se zastavit šíření viru. Jinými slovy, poselství lze shrnout takto: čistit planetu od přelidnění je správné.

Je to tedy poselství vlivných ideologických a politických kruhů, jež považují člověka za „rakovinu“ planety...

To je pravda. V epilogu také Langdon uvažuje o tom, že hřích existuje, ale ne takový, jak ho definuje Církev. Skutečným hříchem je odvracet pozornost od demografické bomby, která smete lidstvo, a soustředovat se na menší problémy. Ne třeba říkat, že Církev je subjektem nejvíce odpovědným za tento univerzální hřích. Staví se totiž proti masové sterilizaci, pro niž je virus, o němž mluví román, zjevnou metaforou – i proti široké distribuci kontraceptiv, zvláště v Africe. Dr. Sinskeyová zdůrazňuje, že papež a biskupové „utrácí mnoho peněz na indoktrinaci zemí Třetího světa a přesvědčují je, že antikoncepce je zlo“. „Kdo může učit lidi, aby se milovali lépe, než malá skupina osmdesátníků?“ odpovídá Langdon se svou obvyklou protikatolickou zlovolností. V rozhovoru se Zobristem také Sinskeyová chválí Světovou zdravotnickou organizaci za to, že „vydává miliony dolarů, aby vysílala lékaře do Afriky, kde zadarmo distribuují ochranné prostředky“. „To nemělo žádný význam,“ namítá Zobrist, „ještě větší armáda katolíků si spíšila do Afriky hned po vás, aby varovala obyvatelstvo, že půjdou do pekla, když budou ochranné prostředky používat.“ Naštěstí, podle Brownovy vize, majitel Microsoftu Bill Gates a jeho žena Melinda (kteří by podle něho měli být kanonizováni za statečnou opozici vůči Církvi) darovali „550 milionů dolarů, aby podpořili přístup ke kontraceptivům po celém světě, ale i toto úsilí přišlo pozdě“.

Katastrofické předpovědi o přelidnění se už většinou prokázaly jako mylné: mnoho zemí je spíše znepokojeno nízkou porodností, která ohrožuje budoucnost celých národů...

Je naprosto jasné, že Dan Brown ví, že demografická bomba je mýtus vyvrácený mnoha výzkumy, podle nichž je svět dnes konfrontován spíše s problémem odlidnění. Nejenže není porodnost příliš vysoká, ale v Evropě a v Rusku je příliš nízká, není dost lidí, aby se udržela přiměřená produkce a úroveň spotřeby, aby se zaplatily příspěvky do národního pojištění těch, kdo jsou už v důchodu. Podle údajů Světové banky bude Čína brzy čelit témuž problému. I Afrika může poctivější a racionálnější distribucí zdrojů podporovat větší populaci, než má dnes. Brownův román, který se opírá o mýtus,

dnes již zesměšněný, vyznívá paradoxně, když se dnes řada důležitých ekonomů obává demografické sebevraždy, tedy scénáře, který předvídal už blahoslavený Jan Pavel II. Kdo dnes může brát vážně zprávu Římského klubu, která v roce 1970 předpověděla, že kolem roku 2000 vypuknou války o kontrolu zemědělských zdrojů, jež pro rostoucí populaci nebudou stačit?

Nakonec jde Brown tak daleko, že staví zbožného katolíka Danteho proti Církvi...

Brown ve své knize představuje Danteho jako heretika a člena tajných společností, který předstírá své katolictví, aby unikl perzekuci, ale ve skutečnosti věří v synkretistické a esoterické náboženství, jež se tolik líbí Brownovi, chová silnou averzi ke katolické církvi a spojuje iluminá-

ty z *Andělů a démonů*, členy Sionského převorství ze *Šifry mistra Leonarda* a zednáře ze *Ztraceného symbolu*. Legenda o Dantem jako heretikovi a předchůdci svobodného zednářství se velmi rozšířila v 19. století, ale odborníky na Danteho byla prokázána jako falešná. Dan Brown předvádí zkradenou a zjednodušenou verzi Danta, jež nepočítá s hlubokou katolickou vírou tohoto největšího italského básníka.

*Připravil Włodzimierz Redzioch
Převzato z Inside the Vatican
Z angličtiny přeložila -mf-*

*Massimo Introvigne
(*1955), italský sociolog,
zakladatel Centra pro studium nových náboženství*

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Ekonomové a dítě

Sociologové odstrčili dítě z místa společensky uznávaného subjektu na okraj společnosti. Podobnou neschopností vnímat dítě a počítat s ním jsou postiženi i ekonomové. Nemají dítě ve svém portfoliu.

V první části jsem poukázal na sociology, přesněji sociopatology, vzhledem k jejich činnosti v tzv. sociálně vyspělých státech. Činnosti ve věci dítěte. Činnosti, která nám všem poskytuje tragicky pokřivenou vizi života. Vizi spojenou s až extrémně nízkou plodností a tím ruku v ruce s nemožností zabezpečit do budoucna průběžně financované systémy sociálního státu. Vizi spojenou s rychlou ztrátou základních jistot zejména v oblasti zdraví a stáří. Vizi životních nejistot, kterých jsme se doposud snažili zbavit a učinit tak život méně rizikovým, a proto klidnějším a šťastnějším. Pro co jiného byl budován tzv. sociálně vyspělý stát?!

V druhé části si dovoluji poukázat ve stejné věci, ve věci dítěte, na činnost ekonomů. Proto opět jedno překvapivé sdělení na úvod: Ekonomové nemají dítě ve svém portfoliu.

Foto: <http://sevodnya.com>

Pro ekonomy jsou viditelní až pubertáči, tj. studenti s knížkami resp. kindly v rukou a to stále ještě jen napoloovic, protože ani v postpubertálním věku dítěte ekonomové nejsou schopni vnímat finanční situaci rodin pracujících rodičů s dorůstajícími dětmi.

Sociální a lidský kapitál

Neoklasická ekonomie zkoumá zapojení práce a kapitálu do výroby. Doporučuje

investice do lidského kapitálu. Lidským kapitálem rozumíme soubor znalostí a dále schopností fyzických, intelektuálních a komunikačních a v neposlední řadě praktických dovedností.

Jak jsem napsal v předcházejícím článku, sociální kapitál se tvoří v rodině. Výsledkem tvorby sociálního kapitálu je socializovaný jedinec. V jakém poměru jsou oba pojmy navzájem?

Pochopíme-li vývoj člověka jako kontinuální proces od dítěte k dospělému jedinci, jasně se rýsuje interakce mezi sociálním kapitálem a lidským kapitálem. Z dítěte, do kterého ekonomicky aktivní tří-generační rodina uložila sociální kapitál a vychovala tak plně socializovaného jedince, je další investicí státu do vzdělání utvářen lidský kapitál. Důležité je, že bez vkladu prvního, tj. bez vkladu sociálního kapitálu zaru-

čujícího bezkonfliktní chování jedince, není možné provést efektivně vklad druhý. Tím je investice státu do vzdělání. Investicí do vzdělání je socializované dítě dotvářeno v dospělém jedinci s vysokým potenciálem intelektuálním i výrobním.

Proto nelze souhlasit s ekonomy, že lidský kapitál si lze představit jako kapitál ohodnocený v penězích jen fiktivně a obdobně nelze jen fiktivně hodnotit sociální kapitál. Stačí uvést dva příklady.

První příklad: Expertní komise nadace Roberta Bosche ve své zprávě „Rodina a demografická změna“ (2005) srovnává náklady a příjmy státu (SRN) z každého narozeného dítěte za celý jeho život. Ve zprávě je uvedeno, že každé dítě přináší v průměru státní pokladně čistý zisk 76 900 euro. Evidentně se nejedná o fiktivní zisk.

Druhý přímo exemplární příklad: Dětské domovy. Stát v dětských domovech v současné době „vychovává“ na 20 tisíc dětí a každé z nich stojí státní pokladnu měsíčně přes 20 000 Kč. Ekonomická nevhodnost státem převzaté trvalé výchovy dětí je jednak v nákladech výchovy, které jsou osmnáctkrát vyšší, než kolik uznává Ministerstvo financí za potřebné ponechat na výchovu dětí v ekonomicky aktivních rodinách. Ovšem skutečná hrůza je v oblasti výchovy dítěte. V případě dětských domovů se jedná o citové pouště, ve kterých vyrůstají z 90 % sociálně narušení jedinci. Proto většina dětí z dětských domovů je v další etapě svého vývoje neschopná efektivního zapojení do procesu vzdělávání a tím k vytváření kvalitního lidského kapitálu jako základu prosperující ekonomiky.

Daňový systém a porodnost

Důsledky selhání sociologů a následné ovládnutí politiky státu ekonomy jsou tragické. Časově i věcně prokazatelného poklesu porodnosti si v přímé souvislosti s reformou daňového systému o 30 tisíc dětí ročně povšiml M. Hiršl. Cituji z jeho studie: „Změny... ukazují trend vývoje skutečných hmotných životních podmínek, ve kterých rodiny s dětmi žijí a který výrazně ovlivňuje rozhodování mladých lidí o tom, zda vůbec mít děti a kolik... Bylo to způsobeno vyšším růstem míry

zdanění pracovních příjmů rodičů v porovnání s bezdětnými... (M. Hiršl 2004).

Důchodová reforma

Jaké jsou praktické důsledky politiky ovládané ekonomy, si dovolím demonstrovat na tématu v posledních letech nejvíce diskutovaném. Na důchodové reformě. Vybral jsem důchodovou reformu záměrně. Neznám jiné téma, kde se postupem času zřetězilo více omylů a špatných rozhodnutí.

Proto hned na začátku jasně říkám: Zakažme ekonomům mluvit do reformy I. důchodového pilíře.

Skutečná spojitost mezi tím, co člověk do I. důchodového pilíře zaplatí a co z něj získá, je v investicích do výchovy dítěte.

Tím, že ekonomové nemají dítě ve svém portfoliu, nemohou ani začít práci na kvalitním návrhu důchodové reformy. Ptáte se proč? Protože ekonomové ani netuší, jak je I. důchodový pilíř financován!

Důchodová reforma očima NERVu

Zde předkládám důkaz, pod kterým jsou podepsáni Vladimír Bezděk, Daniel Münich, Jan Procházka, Jiří Rusnok, Petr Zahradník a Miroslav Zámečník. V materiálu „Důchodová reforma očima NERVu“, ze dne 14. března 2011, jmenovaní uvádějí: „Zlepšeme vztah mezi tím, co člověk celoživotně do povinného důchodového systému zaplatí a co ze systému celoživotně získá.“

Uvedení ekonomové jsou s poukazem na předcházející citát přesvědčeni, že Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) je banka disponující cca 7 biliony korun, tj. 7 000 000 000 000 Kč vkladů. To je aktuální odhadovaná částka potřebná na dožití těch, kdo odvádějí státu sociální pojištění. Ekonomové se tak ocitli mimo realitu, přesněji v informační smyčce, dané nepravdivým názvem zákona č. 155/1995 Sb. O důchodovém pojištění (správně O důchodové dani).

Realita je zcela jiná, než si představují jmenovaní ekonomové z Národní ekonomické rady vlády. Důchodové účty u ČSSZ jsou virtuální, tj. výše odvodů sociálního pojištění je zaznamenána za účelem výpočtu výše důchodu, vybrané peníze ovšem jdou přímo důchodcům. Jinak řečeno, pokud dnes zastavíme výběr sociálního pojištění, tak zítra nevyplatíme současným důchodcům ani jednu korunu. Proto přímá spojitost mezi tím, co člověk celoživotně do povinného důchodového systému zaplatí v penězích a co ze systému jako starobní důchodce získá, je veškerá žádná!

Investice do výchovy dítěte

Skutečná spojitost mezi tím, co člověk celoživotně do I. důchodového pilíře zaplatí a co z něj ve stáří získá, je v investicích do výchovy dítěte. Dítěte, které v dospělosti ze svého odvodu sociálního pojištění financuje přímo důchody seniorů. Dovolím si zde prezentovat skutečné investice do I. důchodového pilíře v následující tabulce a k tomu v poznámkách uvedu průměrný zisk z I. důchodového pilíře, včetně de facto, bohužel nikoli de jure, zisku neoprávněného.

Tabulka: Investice občanů podle počtu vychovaných dětí do I. důchodového pilíře. Výše investice do výchovy dětí, v rodině s příjmem na úrovni mediánu a 1–3 dětmi je 80 000 Kč ročně na jedno dítě po dobu nejméně 18 let, tj. do plnoletosti dítěte (data ČSÚ).

Podle počtu vychovaných dětí	Výše investic do I. důchodového pilíře
dvě děti	2 880 000 Kč
tři děti	4 320 000 Kč
čtyři a více dětí	více než 5 760 000 Kč
jedno dítě	1 440 000 Kč
bezdětní	400 000 Kč*

*) Vklady bezdětných do I. důchodového pilíře pocházejí z odvedených daní částečně použitých na výchovu a vzdělání dětí těch druhých.

Poznámky k tabulce

Poznámka č. 1: Vzhledem k aktuálnímu věku dožití získá důchodce v průměru 2 000 000 Kč z I. důchodového pilíře. To znamená, že bezdětný důchodce vyčerpá v průměru o 1 milion 600 tisíc korun více (2 000 000 – 400 000 = 1 600 000), než do I. důchodového pilíře uložil. Nelze se proto divit Manfredu Spiekerovi, že si nebere servítky a hovoří rovnou o tom, že rodiny s dětmi otročí pro cizí bezdětné.

Poznámka č. 2: Ekonomickou terminologií vyjádřeno jsou starobní důchody vyplácené z I. důchodového pilíře dividendami z investic do výchovy dětí.

Poznámka č. 3: Sociálně vyloučené rodiny (a nejsou to výlučně rodiny Romů), ve kterých rodiče nepracují, sem nepatří. Výchovu dětí v těchto rodinách financuje státní pokladna. Rodiče sami nesplňují podmínku pracovat pro stát viditelným způsobem (odvod pojistného a daní), po dobu nejméně 25 let, výhledově 35 let.

Stát a rodiny

Důsledky nedomyšlené ekonomické politiky státu vůči rodinám pracujících rodičů s dětmi v oblasti demografické přesvědčivě ukázali dva politici. Gustáv Husák v sedmdesátých letech minulého století masivně ekonomicky podpořil rodiny s dětmi. Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů naopak okradl, a to slova, pracující rodiče o peníze potřebné na krytí nákladů výchovy dětí v rodině.

Vinou špatné ekonomické legislativy nám za posledních dvacet let, tj. od roku 1993, chybí do vyrovnané populační bilance 600 000 dětí. Ano, tolik dětí chybí výhradně z důvodu státem vyvolaného akutního nedostatku peněz v rodinách pracujících a daně platících rodičů. Mohu jen konstatovat, že ekonomové i u nás započali dne 1. ledna 1993 válku proti dítěti.

Proto se na závěr ptám: jak dlouho ještě necháme ekonomy zahrávat si s naší budoucností, tj. zahrávat si s dítětem?

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle
(Mezitimulky redakce)*

*Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy*

KRÁTKÁ, KRÁSNÁ A KATOLICKÁ

Děti na mši svaté z pohledu jedné rodičovské zkušenosti

Mám-li říct něco k tématu bohoslužba a děti, mohu to udělat pouze z perspektivy rodiče. Nejsem ani odborník na pedagogiku nebo psychologii, ani na liturgiku nebo katechetiku. Má zkušenost je ovšem, jako ostatně každá jiná zkušenost, omezená. Jednak počtem dětí (v mém případě tři), jejich náтурой, situací ve farnosti resp. farnostech, kam jsme postupně patřili, a v neposlední řadě i vlastními názory, postoji a očekáváními, které se do mé zkušenosti nutně musely promítnout. Při vědomí této omezenosti a fragmentárnosti mohu k danému tématu říct asi tři základní věci:

Odpovědnost a tolerance

Za prvé: Naprosto rozumím těm kněžím, kteří se děsí rodičů bohorovně si sedících či stojících, zatímco jejich dítě nekontrolovane běhá kostelem nebo vydává zvuky přehlušující snad i varhany. Občas se lze setkat s nesoudností rodičů, kterým jako by bylo jedno, co a komu jejich dítě provádí. Některé takové případy dobře znám.

Připomíná mi to majitele pejsků velkých jako menší tele, kteří komentují skákání jejich čtyřnohého miláčka venku na děti slovy: „Nebojte se, on si chce jen hrát.“ Rodič má za dítě odpovědnost a rozumná míra „krocení“ dítěte patří nejen ke slušnosti a ohleduplnosti k bližním v kostele, ale i k výchově samotného dítěte.

Na druhé straně je třeba se zastat rodičů, kteří jsou občas vykazováni z kostela i při menším zavýsknutí dítěte, a není jim nic platné, že stojí až vzadu a celou mši svatou se obětavě snaží dětem věnovat a vést je v rámci možností k pozornosti. Zažil jsem starší dámy, které systematicky vykazovaly rodiče s dětmi z kostela. Nový farář, který chtěl tuto praxi změnit, tehdy upozornil, že pokud vyženeme z farnosti děti, pak farnost vymře. Jedna z dam pak napsala pobouřený dopis a oznámila, že přestává chodit do kostela, když ji farář vybízí, aby „vymřela“. Inu, nic není jednoduché a děti v kostele jsou obvykle záležitostí náročnou pro všechny strany. Nicméně do kostela patří a čest

všem rodičům, kteří se je snaží rozumně vést ke klidu a pozornosti, všem kněžím, kteří tomu pomáhají, i všem okolním věřícím, kteří pro to mají pochopení. Extrémny jako bezbřehá tolerance „malých tyranů“ nebo vykazání z chrámu rozhodně dobré věci neprospívají.

Respektovat posvátnost místa

Za druhé: Dítě nemá v kostele smysl zabavit nějakou výrazně nekostelní činností. Je samozřejmě možné a vhodné dát tu a tam malému prckovi piškot, který ho aspoň na chvíli uklidní a zavře mu pusku, také nemá smysl brát mu medvídku nebo panenku. To všechno jsou věci, které dítě zcela nepohltní a nevezmou mu základní vědomí o tom, že je především v kostele.

V jednom kostele ve farnosti, do níž jsme svého času patřili, vyhradili dětem malý prostor v zadní části kostela, kde byly umístěny hračky: autíčka, kostky, panenky apod. Bylo to jistě vedeno dobrou vůlí, ve snaze děti uklidnit, zabavit a umožnit i rodičům více klidu, ale dů-

sledky pokládám za výslovně destruktivní. Děti samozřejmě nechodily „do kostela“, ale „do herny“. A rodiče, kteří měli jinou představu o tom, jak se mají s dětmi chovat v kostele, byli nuceni své děti do daného prostoru dát, protože malému dítěti těžko vysvětlíte, že do kostela si nechodíme hrát s autíčky – když je tam vidí.

Malé dítě samozřejmě dění v kostele příliš nerozumí, ale ruku na srdce, nakolik mu rozumíme my dospělí? Ani velcí teologové nebo mystikové nemohou říct, že naprosto rozumí tomu, co se při mši svaté děje. Dítě si, podobně jako v jiných případech, musí zvykat, musí postupně vrůstat do lepšího a lepšího chápání toho, proč chodí do kostela. Naším cílem musí být spíše budovat více posvátných ostrůvků v profánním světě než dělat profánní ostrůvky v posvátném prostoru kostelů.

Krátká

Za třetí: Bohoslužby pro děti jsou velkou šancí. A nejen přímo bohoslužby pro děti, ale i nedělní mše, kam chodí velké množství rodin s dětmi. Podle mého soudu by taková bohoslužba měla splňovat takřka jakékoliv kritérium KKK. Nemyslím Kukluxklan, ale trojici důležitých adjektiv. Mše svatá pro děti nebo pro rodiny s dětmi má být krátká, krásná a katolická (děkuji P. Maxovi za doplnění toho třetího K).

Krátká proto, že dítě dlouho pozornost neudrží. Nejde o to, aby mše skončila za čtvrt hodinu, ale o to, aby nebyla natahována zbytečně. První věc, kterou lze udělat, je zkrátit kázání a dlouhé uvítací projevy na začátku, resp. dlouhé loučení na konci. Dále je vhodné velmi omezit různé „nádivky“, které kněží a katecheté někdy do dětských mší zařazují. Nic proti nějakému kreativnímu doplňku. Když děti přinesou po kázání k oltáři např. něco, co přes týden vyráběly, může to být hezký projev jejich přípravy na bohoslužbu, pomůže to udržet pozornost a dá jim pocit činné účasti. Pokud je ale na jedné mši svaté takových momentů pět, stává se z toho zmatek, bohoslužba se prodlužuje a děti místo výše zmíněného užítka vnímají spíše nervozitu z toho, aby všechno včas a správně zvládly. Rozumná doba trvání mše svaté je prvním

předpokladem pro duchovní užitek dětí. A raději to opakují: Neříkám urychlovat, ale zbytečně neprodlužovat.

Krásná

Krásna by měla být atributem jakékoli bohoslužby. Nicméně v přítomnosti dětí se stává obrovským imperativem. Dítě není příliš schopné porozumět biblickým nebo liturgickým textům. Nemá příliš

Foto: © Roman Albrecht
Fotografie z chystané výstavy Katedrála a živá setkání

Naším cílem musí být spíše budovat více posvátných ostrůvků v profánním světě než dělat profánní ostrůvky v posvátném prostoru kostelů.

představu o duchovním významu eucharistie, o milosti Boží atd. Vnímá především atmosféru a krásu. Pokud ze mše svaté škrtneme krásu, ucpeme tím zároveň ten nejdůležitější formačně-informační kanál, který děti mají k dispozici.

Katolická

Katolicita, ono třetí K, zde neoznačuje v prvé řadě konfesní příslušnost, ale opravdovou všeobecnost, což je význam

onoho řeckého slova. Mše svatá není jen pro dospělé, není pouze pro vzdělance, není jen pro svaté (a mohli bychom pokračovat dál). Je pro všechny, kteří jsou pokřtěni v Krista a patří k Církvi. Bůh je zde pro všechny. To znamená, že běžná farní bohoslužba by měla být v rozumné míře pro seniory i pro děti. Je pochopitelné, že ranní mše svatá v 7 hodin bude spíše navštěvována staršími lidmi, kdežto na „desáté“ bude nával rodin s dětmi. A je jasné, že tomu budou často odpovídat i charakter kázání, výběr kostelních písní apod.

Nicméně v pravém slova smyslu by běžná farní mše neměla být exkluzivní. Měla by být naopak katolická, obecná, otevřená všem. A tady si dovoluji kritizovat i to, co se kritizuje obtížně, totiž liturgické mešní texty pro bohoslužbu s dětmi. Příliš často se nepoužívají, já sám jsem to zažil dvakrát, ale i tato malá zkušenost mi říká, že to bylo šlápnutí vedle. Dítě potřebuje i v kostele jistý pocit jistoty, známosti, obvyklosti. Když začne mše s vysoce odlišným formulářem, kde jsou jiné odpovědi... Dospělí si trochu připadají infantilně (já tedy ano), děti zase pořádně neví, co dělat, a znejistí. Jeden odborník na liturgiku mi tento buřičský názor rozmlouval a vysvětloval mi, že je potřeba systematická katecheze dětí, aby si tuto „dětskou formu“ osvojili. Na to ovšem musím říct, že to neodstraní onu nevhodnost pro dospělé. Navíc bych raději čas pro důkladnou katechezi věnoval nikoli výuce dětských odpovědí, ale uvedení do řádného obřadu. Že je to moc „dospělácké“? To přece pro dítě nemůže být problém. Celý svět kolem něj je „dospělácký“ a dítě se s tím vyrovnává překvapivě dobře.

Takže krátká, krásná a katolická. Ano, vím, že můj pohled je omezený, neodborný a částečný. Ale snad toho zase nechci tak moc.

Tomáš Machula
Co s dětmi při liturgii
<http://www.kc.bcb.cz>
(Mezilitulky redakce)

Doc. Tomáš Machula,
Ph.D., Th.D., filozof,
děkan Teologické
fakulty JU v Českých
Budějovicích

POSLÁNÍ CÍRKVE

Církev je v tomto světě svátostí spásy, znamením a nástrojem společenství Boha a lidí. Je povolána být solí země a světlem světa. Z Kristova pověření se podílí na jeho prorockém, kněžském a královském úřadu. (srov. KKC 780–786)

Už jsme se podívali na původ Církve a na její známky. Zbývá otázka, k čemu Církev je. Proč ji Kristus založil? Co je jejím úkolem, posláním?

V první řadě je to prostředek spásy lidí. Církev je všeobecnou svátostí (totiž účinným znamením) spásy. Je to prostě cesta do nebe k Bohu, kterou nám sám Bůh ze své dobroty vybudoval. A použil k tomu křehký materiál – hříšné lidi, které spojil svou milostí.

Tak vybavil Církev posláním pokračovat v tom, co dělal on sám, když jí svěřil své posláním proroka, kněze a krále.

Prorocký úřad Církev zastává tak, že uchovává, hlásá a vykládá neporušené Kristovo učení, tento poklad víry, který sám Boží Syn svěřil svým apoštolům. Proto ji Kristus vybavil darem neomylnosti, aby se ve věcech víry a mravů – nauky a praxe –, nemohla mýlit. Proto řekl svým apoštolům, když od nich odcházal do nebe: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20) A proto

jim říká po Poslední večeři, když je utěšuje: „A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy.“ (Jan 14,16–17a) Neříká to ale všem věřícím, nýbrž svým apoštolům a v první řadě Petrovi.

Kněžský úřad Církve zastává především tak, že koná oběť mše svaté a uděluje svátosti, kterými jsou věřící posvěcováni. A také tím, že světlí a žehná a za všechny lidi se modlí.

Svůj královský úřad Církev zastává tak, že všechny nabádá k dobrému životu, dává zákony a příkázání, které pomáhají držet se dobra a znesnadňují opomíjet, co vede k dobrému životu. A když je třeba, také soudí a trestá. Církev může odepřít udělení svátostí a svátostin (např. pohřeb podle církevního obřadu), může exkomunikovat, což prakticky znamená, že o někom prohlásí, že se svým jednáním zbavil dobrodiní Církve, a duchovním osobám může zakázat výkon jejich duchovního posláním, když je jejich život v rozporu s je-

jich stavem. Sám Kristus dal svým apoštolům toto právo, když jim řekl: „Jestliže však neposlechne ani Církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.“ (Mt 18,17) A jinde: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.“ (Lk 10,16)

Přímý podíl na trojím posláním Krista mají biskupové a kněží. Nepřímý podíl na základě přivtělení ke Kristu mají všichni věřící, když žijí ve světě jako děti Boží.

Svatý Cyprián ve svém pojednání *O jednotě Církve* říká: „Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá Církev za matku.“ V našem vztahu k Bohu nesmí být Církev přítěží, ale naopak.

fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Ad ohlasy čtenářů

Milý pane Potočku,
za puč pokládám situaci, kdy policie vtrhne do sídla vlády a začne tam konat násilí. Hlavní vinu má samozřejmě Petr Nečas, který je měl prostě vyházet, a ne pustit dovnitř. Samozřejmě se provinil cizoložstvím s paní Nagyovou, což mu patrně ubralo sil pro nutnou obranu. Na druhou stranu není normální, aby policie odvedla ženu (i když cizoložnou) v „medvědíh poutech“, jež se obvykle nasazují jen nebezpečným vrahům.

Je zcela neobvyklé, aby policie velela předsedovi vlády a suverénně se pohybovala ve vládních prostorách. Odtud označení „puč“, s kterým souhlasím.

Děkuji za dopis a zdravím.

Michaela Freiová

Pomozte zastavit financování experimentů na lidských embryích

Cílem iniciativy *Jeden z nás* je požadovat v rámci Evropské unie právní ochranu důstojnosti, právo na život a integritu každé lidské bytosti od početí. Tento cíl zahrnuje požadavek nefinancovat nebo nepodporovat aktivity, které předpokládají zničení lidských embryí, a zajistit účinnou kontrolu nad užíváním poskytovaných prostředků, aby nebyly používány k napadení lidského života.

Iniciativu podpořilo již přes jeden milion občanů Evropské unie, z toho v České republice však pouhých deset tisíc lidí.

Podpořte celoevropskou iniciativu *Jeden z nás* na adrese www.oneofus.eu.
Pomozte získat maximum podpisů do 1. listopadu.
Děkujeme.

Jak to vidí Vojtěch Macek

Ani ne šesté jako první

Bez Boha se člověk stává sám sobě nepřítelem. Popření Života vyvolává nenávisť vůči životu obecně. Jsme konfrontováni s poměrně pokročilým stadiem choroby zvané kultura smrti.

Jeden slepec obdivoval auta. Na tom není nic špatného, naopak – každý čerpáme síly, chuť a naději do života mimo jiné obdivem a žasnutím nad něčím, čeho sami nejsme schopni: poslechneme si koncert houslového virtuosa, dočteme se o mimořádném úspěchu v medicíně, inspirujeme se příkladem světců. Ale známe své limity a víme, že s houslemi, skalpelem či legendou nás po smrti do žuly nevytesají. Protože se ovšem onen slepec nesrovnal s holou pravdou o svém osudu, pojal absurdní cíl. Nejprve přesvědčil své okolí, že když má rád auta, neměl by mu nikdo bránit udělat si řidičský průkaz. Bláznům se nemá odporovat, a tak instruktor i zkušební komisař přivřeli (slepce se připodobňující) obě oči a slepce nechali autoškolou projít, ba i lékař jistou potíž po počátečních výhradách nakonec smlčel. Ještě si nevyzvedl kýžený doklad, který tak podivně nabyl, a už slepec zašel do autosalonu vybrat si svůj stroj. Prodáváč sice žasl, že neobvyklý zákazník chce usednout za volant a smrtelně vážně počítá s tím, že bude řídit. Ale jak to dnes často chodí, kšeft je kšeft a zdravý rozum počká chvíličku stranou... I vydal se slepec na vražednou jízdu po městě. Kolemjdoucí, jinak velmi pokojní lidé, jimž není zatěžko pomoci bližnímu, museli v obavě o svůj život začít křičet: „Šílenec! Zastavte ho! Utečte!“ Protože však slepci vadilo, že křik ruší slastný zvuk motoru jeho vozu, vymohl si na starostovi zákaz křiku v zájmu bezpečnosti provozu, možná v intuitivní předtuše, že ten, kdo kdysi prozradil císařovu nahotu, by mohl právě tak odhalit řidičovu slepotu. Kolik lidí při svém počínání zabil, není dosud vyčísleno, protože ho ještě nezastavili...

Podobenství o slepci není náhodné. Jeho temná rozhodnutí jsou realitou našich dnů: Homosexualita byla již v minulém století bez lékařského zdůvodnění

vyškrtána ze seznamu psychiatrických diagnóz. Homosexuálům bylo dovoleno před státem stvrdit svůj vztah. Nyní je tento vztah povyšován na roveň manželství. K manželství patří děti, tudíž i homosexuálové na ně mají právo! Že jim to příroda neumožňuje? Dopřejí si to sami – nakoupí si spermie nebo vajíčka a případně pronajmou dělohu. A ještě se tím budou chlubit v ulicích. Snad se najde někdo střízlivý a rozumný, kdo nazve věci pravými jmény... To těžko, protože už jsou na cestě zákony, které takové kritiky pošlou do vězení.

Lež si umí najít cestičky, jen když si někdo nevšimne jejich krátkých nohou a nevezme to přímo: Homosexuálové spolu nikdy nemohou mít vlastní děti.

V reakci na tvrzení feministky Simone de Beauvoirové – „ženou se člověk nerodí, ale stává“ – vrchní francouzský rabín Gilles Bernheim a po něm sám papež Benedikt XVI. loni konstatovali, že „pohlaví podle genderové filozofie není přirozenou daností, kterou musí člověk přijmout a naplnit smyslem, nýbrž sociální rolí, kterou si člověk volí“. Propagovaná homosexualita a genderová ideologie tak, jak hýbou současným světem, jsou v tomto smyslu hříchem především proti prvnímu přikázání, popřením Boha jako Stvořitele, tím, že popírají člověka stvořeného jako jeho obraz – muže a ženu. Homosexuální chování jako

hřích proti šestému přikázání je ve srovnání s tím „jen“ – biblicky řečeno – ohavnost (Lv 18,22). Svátý Pavel ve známé pasáži svého listu (Řím 1,18–32) vystihl příčinnou souvislost mezi hříchem proti prvnímu a hříchem proti šestému přikázání, neboť homosexuální chování spatřuje jako důsledek bezbožnosti: „Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. [...] Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti, a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost.“

Tím, že homosexuálové a zastánci genderové ideologie popírají člověka jako obraz Boží, zakládají nepřátelství vůči člověku jako takovému, tedy i vůči sobě samým. Papež František nyní přispěchal na pomoc jak jim, tak těm, kdo s nimi nesouhlasí, když řekl: „Pokud je někdo homosexuál, hledá Pána a má dobrou vůli – kdo jsem pak já, abych ho mohl soudit?“ Jde totiž o člověka a jeho poznání Boha. Jestliže člověk opět pozná Boha a bude jej uctívat, pak se chaos mezi genderem a pohlavím vytratí jako pára nad hrncem.

*Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Která strana získala váš hlas? A na co se můžeme na základě volebních výsledků těšit? **Pozoruhodný výběr z předvolebních slibů** nabídl server Novinky.cz: „Úklid v domácnosti bude placen z veřejných peněz“ (ČSSD), „Zahraniční filmy se budou vysílat v původním znění, kvůli angličtině“ (TOP09), „Alternativní medicína bude hrazena ze zdravotního pojištění“ (Strana zelených), „Poslanci, kteří se odchýlí od volebního programu, půjdou před soud a ten jim případně odebere mandát“ (KSČM), „Budou zavedeny tajné testy integrity a spolehlivosti pro úředníky“ (ANO 2011) anebo „Do každé vesnice bude zaveden vysokorychlostní internet“ (ČSSD). KDU-ČSL publikovala na svých stránkách také jedno z předvolebních stanovisek: **„Rodina je pro KDU-ČSL každé místo, kde jsou děti.** Nejvíce si zaslouží pomoci matky samoživitelky, které nesou na bedrech neúměrnou finanční zátěž. I nesezdané páry a tzv. ‚patchwork families‘, tedy pestré rodiny dvou rozvedených partnerů s dětmi, je důležité podpořit,“ uvedli křesťanští demokraté. Už víte, co nás čeká?

„Kdybychom měli vyjádřit co nejstručněji obsah Apokalypsy, můžeme říci, že pojednává o trvalé válce mezi

nebem a peklem, válce, která se přenesla na zem a kterou nesledujeme z pohovky na obrazovce, ale která se odehrává velmi dramaticky přímo kolem nás i v nás. Svátý Pavel v souvislosti s trvale aktuálním ‚bojem proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzem-

Koláž: mimi

ským duchům zla‘ dále naléhá: **„Nedejte se svést jejich prázdnými řečmi a nemějte s nimi nic společného,“** píše se na jednom z internetových blogů. V dané souvislosti vskutku výstižně!

Evropská unie jako celek vydala v loňském roce na rozvojovou pomoc 55,2 miliardy eur (asi 1,43 bilionu korun) a byla tak největším světovým

dárce pomoci. Kromě výčtu dlouhodobých programů zmiňuje zpráva také rychlou finanční podporu konfliktů v Sýrii (a v Mali). Inu, kde je válka, tam jsou západní mocnosti. Nicolas Antiba, melchitský řeckokatolický arcibiskup v Sýrii, vyzval v této souvislosti prezidenta Baracka Obamu: **„Nechte nás na pokoji. Vy stále mluvíte o míru, prosím, nechte nás na pokoji a uveďte do praxe mírové myšlenky.** Máte svou vlastní představu o demokracii a to je hezké. Ale to nemusí být nutně naše představa demokracie,“ pokračoval. „Nechte nás, abychom si vytvořili naši vlastní představu o demokracii.“

Vláda Velké Británie se rozhodla zavést povinnou sexuální výchovu dětí už od první třídy, tj. od pěti let. Učební plán momentálně rozpracovávají odborníci UNESCO. A tak s nejvyšší pravděpodobností již v příštím školním roce budou těmto malinkým dětem vykládat o intimním životě jejich rodičů a vysvětlovat jim, pochopitelně bez předsudků, politicky korektní „pravdu“ o sexuálních odchylkách a deviacích, včetně homosexuality. A pro zvýšení efektu jim ukáží barevné ilustrace. Co zможou rodiče? Přemýšlejme a jednejme včas.

-zd-

27. 10.	Ne	30. neděle v mezidobí Sir 35,15b–17.20–22a, Žl 34, 2 Tim 4,6–8.16–18, Lk 18,9–14
28. 10.	Po	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů Ef 2,19–22, Žl 19, Lk 6,12–19
29. 10.	Út	bl. Marie Restituta Kafková, panna a mučednice Řím 8,18–25, Žl 126, Lk 13,18–21
30. 10.	St	sv. Marcel Řím 8,26–30, Žl 13, Lk 13,22–30
31. 10.	Čt	sv. Wolfgang, biskup Řím 8,31b–39, Žl 109, Lk 13,31–35
1. 11.	Pá	Slavnost Všech svatých (Doporučený svátek) Zj 7,2–4.9–14, Žl 24, 1 Jan 3,1–3, Mt 5,1–12a
2. 11.	So	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé Mdr 3,1–9, Žl 116, Řím 8,14–23, Mt 25,31–46

3. 11.	Ne	31. neděle v mezidobí Mdr 11,22 – 12,2, Žl 145, 2 Sol 1,11 – 2,2, Lk 19,1–10
4. 11.	Po	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa Řím 11,29–36, Žl 69, Lk 14,12–14
5. 11.	Út	sv. Zachariáš a Alžběta, rodiče sv. Jana Křtitele Řím 12,5–16a, Žl 131, Lk 14,15–24
6. 11.	St	sv. Leonard (Linhart) Řím 13,8–10, Žl 112, Lk 14,25–33
7. 11.	Čt	sv. Wilibrod, biskup Řím 14,7–12, Žl 27, Lk 15,1–10
8. 11.	Pá	sv. Gottfried (Bohumír), biskup Řím 15,14–21, Žl 98, Lk 16,1–8
9. 11.	So	Svátek Posvěcení lateránské baziliky Ez 47,1–2.8–9.12 (1 Kor 3,9c–11.16–17), Žl 46, Jan 2,13–22

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

